

ח"כ מוחמד מיעארי מספר על כפר הולדתו, זיכרונותיו ממילחמת תש"ח, חייו בבית המשותף עם שכניו היהודיים, יחסיו עם חברי הכנסת שאינם חברי מיפלגתו, אשתו שאדייה, המעורה בחייו הפוליטיים, ילדיו וחייו התרבותיים

"הבנות שלי למדוח בלט ולובשו גינס. אני לא רוצה לפתוח בה לשמן ומקווה שגם אצלן המסורח תהיה חזקה"

"בזמן שכל השכנים ברוח צפונה, אנחנו הלכנו דרומה. אבא שלי אמר: אני מהאדמה הזאת לא זו!"

"היחסים שלי עם השכנים היהודיים בבית המשותף הם קורקטיים, הילדים שלי משחקים עם הילדים היהודיים למטה"

"בכל יום-עצמאות אני לוקח את המיטפה לאדמות הכפר שלי, יושב עם הילדים ומספר להם על הכפר"

"כשולמדתי באוניברסיטה העברית, נרשמתי ללימודי סיפרות אנגלית. אמרו לי: מה יצא ממך, מורה?"

"הכרתי את אשתי דרך מנהל בית הספר שבו למדה, אבל כשרצינו להתחתן שלחנו שליחים"

ראינה שרית ישי-לוי

"אני אדם תרבותי"

האוהב את מיישפתו!"

המסוגרים אלה, העושים רושם כאילו יש להם רק פוליטיקה בראש, שמחים לדבר על חייהם הפרטיים, על הדברים הקטנים בחייהם. מיעארי, כך הסתבר לי, אוהב מאוד את אשתו, שאדייה, ומעריך אותה. האשה, גברת ערבית, יפה מאוד, גדלה בוואדי ניס-נאס, ובאלבום המישפחתי גיליתי תמונה שלה – נערה צעירה, יפהפיה, במיכנסי-גינס, מצולמת בחברת בתו של דאוד תורכי, זאת הנמצאת כיום בסוריה. שאדייה, מחנכת במיקצועה, היא אשה נאורה, המעורה היטב בחייו הפוליטיים והחברתיים של בעלה. היא אשה תרבותית, האוהבת תיאטרון, ושאינה מהססת להביע את דעתה. אחד ממכרי-המישפחה היהודים סיפר לי כי פעם הזדמן למסיבה, שבה

חבר סיעה מעורבת, יהודית-ערבית, גר בבית מעורב, יהודי-ערבי – לא ייתכן שהוא רק יורה סיסמות. בכתבה על מוחמד מיעארי, שהתפרסמה במוסף הארץ לקראת מועד הבחירות, כתב העיתונאי שמיעארי חינך במהלך הראיון רק פעם אחת, כשלחץ את ידו. אחר כך, כתב העיתונאי, לא חינך אמילו פעם אחת. יתכן כי הסיבה נעוצה בעובדה שהמגישה התקיימה במישרדו, יתכן כי הסיבה נעוצה בעובדה שיומיים לאחר מכן ניסו להוציא את הרשימה המתקדמת לשלום אל מחוץ לחוק, מכל מקום, בביתו, כשהוא מתרווח על הכורסא בסלון, היה חבר-הכנסת מיי-עארי נינוח, מחייך ואפילו בעל חושה-הומור. דומה שדווקא האנשים הקשים האלה,

חברי-הכנסת מוחמד מיעארי אינו נחשב מרואיין קל. מי שראיין אותו לפני, הזהיר אותי כי צמוי לי ראיון ארוך ומשעמם. מיי-עארי, אמרו לי, מדבר כמו רוב העסקנים הפוליטיים של הסקטור הערבי בישראל – בסיסיות. קשה מאוד לנתק אותו מסיס-מותיו. כוחות-הקידמה וכוחות-השלום, אמרו לי, יככבו אצלך בראיון. אי-אפשר להוציא ממנו מילה אישית. הוא חוזר שוב ושוב על אותם הדברים. ובכל זאת, דווקא מפני שהאיש מיעארי נמצא בימים אלה במרכז החדשות, בשל הדרישה להסיר את חסינותו, מפני שהוא מסרב לנגות את הטרור של אש"ף, חשבת לעצמי: מאחורי כל הסיסמות מסתתר אדם שחי בארץ, שיש לו מישפחה וחברים. שהוא

דרך לחיפה עברה הרכבת ליד מושב הבונים. כל הנוסעים עמדו ליד הח' לונות, לראות את המקום שבו התרחשה התאונה המחרידה. גם שם, בשביל-העמר שהוביל אל המוות, הצטופפו אנשים ליד המסילה. עברו פחות משבועיים והמקום הפך מוקד של עליה לרגל. איש לא דיבר ברכבת כשחלפנו על פני שביל-העמר והב' תים היפים של הבונים. אנשים שבו למקו-מותיהם בשקט. כשבאתי לביתו של חבר-הכנסת מוחמד מיעארי, היה עדיין רישומו של השביל שבמושב הבונים חזק בתודעתי. לא יכולתי להשתחרר ממנו. הוא הגיש לי מים קרים ודיברנו על האסון. רק אחר כך התפנינו לראיון.